

Dne 28. dubna 2015 uplyne 70 let od osvobozené naší obce Syrovín. Jak to tehdy bylo se můžete dozvědět z následujícího textu, jak byl popsán v kronice obce Syrovína.

Přepsáno autenticky z kroniky obce Syrovín – rok 1945 (strana 224 – 227)

Kopání krytů: Fronta se blížila, nervosity přibývalo. Již koncem minulého roku, hlavně však v předjaří tohoto roku začali lidé kopat horečně kryty ve zmolách, v poli a kde to jen trochu vyhovovalo. Nejvíce jich bylo vykopáno v hostějovské zmole a ve zmole od Žeravic. V březích byly vykopány chodby a dosti rozsáhlé podzemní místnosti pro celé rodiny. Do sklepů a jinde byly zakopávány zásoby a cennosti a je jen děkovat, že toho všeho nebylo později třeba.

Fronta se blíží: Bylo nařízeno odevzdat lopaty a krompáče pro zákopové práce a vyhlášena pohotovost selských povozů. Začaly být vydávány omezené příděly potravin, cukru a tuků, nebylo soli. Kuřivo se dávalo měsíc předem pro nebezpečí vybírání trafik partyzány. Občanstvo musilo povinně kopat protitankové zábrany na Syrovínce u Bzence. Vše nasvědčovalo tomu, že se fronta brzy přesune do oblasti Syrovína.

Syrovín v bojové oblasti: Od 7. 4. Jsme přestali dostávat pravidelnou poštu. 10. 4. Přijelo do Syrovína maďarské vojsko v počtu asi 300 mužů. Někteří z nich kradli, celkem se však chovali slušně. Po týdnu odjela směrem na Kyjov, kde byli napadeni střemhlavými letci. Dne 12. dubna bylo na škole přerušeno vyučování. Od 16. 4. nešel proud. Petroleje nebo svíček nebylo, a tak jsme měli opravdové zatmění. V noci na 18. 4. Přijel do Syrovína německý vojenský štáb a pobyl zde do 26. 4. Němečtí řadoví vojáci se chovali slušně a bylo pro nás překvapením, že statečně proklínali svého Furera a označovali jej za blázna, který měl již dávno viset. Dokonce menší skupina pověsila obraz Hitlera na psí boudu s házeli po obraze kamením. Šlo stále více do tuhého. Strach a nejistota z vývoje příštích dnů se zračil v chování občanstva. Všechno bylo znervosněno. Deprese se udržela i když se fronta zastavola téměř na 14 dní na vrších severně Bzence v tzv. Liščích horách. Po celou tu dobu všechna vážná práce ustala. Náves byla stále plná rokujících hloučků. Od časného rána do pozdního večera jsme pozorovali z návrší dopady granátů a pohyby vojsk. Konečně 26. dubna se fronta zase hnula, Němci byli přinuceni k ústupu. V noci na 27. dubna přijely do Syrovína německé zásobovací kolony. Dotírali na ně Rumuni, kteří byli v tomto úseku zasazeni do boje po boku slavné Rudé armády. Syrovínu nastává horká chvíle, neboť téhož dne padla do osady celá řada granátů střední ráže. Na štěstí nebylo obětí na životech, jen menší střapina zranila lehce zdejšího občana Cyrila Kuchaře. Jeden z granátů zasáhl přímým zásahem mlatevnu rolníka Františka Šimíka, jiný dopadl před dům horníka Petra P9šťka, další rozbil vrata a plot před domem č. 142 (majitel Václav Menšík). Pak padly granáty do zahrad a přilehlých polí, jeden z nich asi 50 m od budovy školní. Tuto noc ztrávili i chladnokrevní odvážlivci ve sklepech. Němci ustoupili zvečera směrem na Osvětimany. Před ústupem vyhodili do povětří na ořečovské silnici most přes Syrovínku. Chystali se vyhodit také most uprostřed osady, nezbyl jim však již k tomu čas. Příštího dne, t. j. 28. dubna o půl desáté hodině dopoledne

přišla velká chvíle, den našeho osvobození, na který jsme tak toužebně leta čekali. Nadšení bylo nepopsatelné. Lidé vylezli ze svých krytů a s nadšením vítali jednotky osvobozující armády. Mnozí z nás radostí plakali. Nikdo nedbal, že germánské střely ještě svištěly nad hlavami, byli jsme jako zpiti a nevnímali jsme ani dosud trvající nebezpečí. Přesto, že hlavní zásoby jsme měli ještě zakopány, přinášeli jsme narychlo, co bylo při ruce, abychom uctili únavou vysílené osvoboditele. Téhož dne asi po 10. hodině večer padl v trati Zbytky na pozemku Jos. Trachtulce rumunský voják Anton Rujanski, nar. v r. 1922. Byl pohřben na místním hřbitově. Na věčnou paměť mu byl postaven z výnosu sbírky pomník.